

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΤΟΧΟΠΟΙΗΣΗ 3 ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 5ης ΜΑΗ 2010

Παρασκευή 29 Απρίλη 2011, 3 σύντροφοι και ένα ακόμα άτομο απαγάγονται από τις αστυνομικές αρχές και οδηγούνται στη ΓΑΔΑ. Κρατούνται εκεί για ώρες, χωριστά ο ένας από τον άλλο, χωρίς καν να τους αναφερθεί ο λόγος προσαγωγής τους. Παράλληλα γίνονται έρευνες στα σπίτια τους και στα κανάλια ανακοινώνονται «συλλήψεις υπόπτων» για την επίθεση στο βιβλιοπωλείο Ιανός καθώς και τον εμπρησμό της τράπεζας μαρφίν στην οδό σταδίου, την 5η Μάη 2010. Εκκίνηση για την «επιχείρηση» αποτέλεσε ένα βολικό και ανώνυμο γράμμα κάποιου πληροφοριοδότη (λέγε με κρατική ασφάλεια), στο οποίο όχι απλά κατονομάζονται οι τρεις, αλλά εμπεριέχονται τα τηλέφωνα και οι διευθύνσεις τους(!). Το γράμμα αυτό, που αποτέλεσε έναυσμα για την άρση απορρήτου στα τηλέφωνα τους, αλλά και γενικότερα για την εμπλοκή τους με τις υποθέσεις, σήμερα ως δια μαγείας έχει εξαφανιστεί από τα αρχεία της ΓΑΔΑ. Πέρα από αυτό, τα στοιχεία που παρατέθηκαν εναντίον τους στάθηκαν αδύναμα για να τους κρατήσουν περισσότερο, γι αυτό και σχεδόν αμέσως αφέθηκαν ελεύθεροι. Σήμερα, ένα χρόνο μετά, κι αφού η δικογραφία περιφέρθηκε σε μια απέλπιδα προσπάθεια να βρεθούν “καινούριοι” ένοχοι, οι διωκτικές αρχές έχουν το θράσος να τους ξανακαλούν σε μια ακόμη απόπειρα να τους αποδώσουν τις κατηγορίες για ανθρωποκτονίες και απόπειρες ανθρωποκτονιών.

Για πολλούς λόγους, η 5η Μάη αποτελεί μια μέρα ορόσημο, τόσο για τους καταπιεσμένους και τους αγωνιζόμενους, όσο και για την κυριαρχία.

Μέσα στη βουλή ψηφίζοταν το πρώτο μνημόνιο, θέτοντας τα θεμέλια για τη ριζική καταστροφή του υπάρχοντος κοινωνικού συμβολαίου, την εκθεμελίωση του κόσμου της εργασίας από τις κατακτήσεις των αγώνων ενός αιώνα, την τελική διάλυση του κοινωνικού ιστού και συνόλου όπως τον ξέραμε. Ήταν ακριβώς η στιγμή που ενώθηκε «ο αστικός πολιτικός κόσμος», αποκόπτοντας τον ομφάλιο λώρο με τη μεταπολίτευση και τις «ακρότητες» που τη συνοδεύουν έως σήμερα, τόσο σε σχέση με το πεδίο των κοινωνικών αγώνων όσο και σε ιδεολογικό επίπεδο. Αναδεικνύοντας, ταυτόχρονα, για ακόμα μια φορά τον βίαιο τρόπο με τον οποίο νοσηματοδοτείται η έννοια της “εθνικής σωτηρίας”. Η “σωτηρία” που φέρνει το μνημόνιο δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το “κοινό συμφέρον”, χωρίς την κατασκευή ενός απέραντου “εμείς” που αγκαλιάζει όλη την κοινωνία, χωρίς την εμφάνιση δηλαδή του ειδώλου που παρουσιάζει το συμφέρον των αφεντικών/κυριαρχίας ως συμφέρον όλης της κοινωνίας υπό την εθνικοπατριωτική ρητορική να το συνοδεύει και να το επιτάσσει.

Και όμως, το καλειδοσκόπιο των κοινωνικοταξικών διαφορών στάθηκε πιο δυνατό από τον κοίλο φακό του “κοινού συμφέροντος”. Έξω από τη βουλή, μία μεγαλειώδης διαδήλωση ήρθε για να αντιπαρατεθεί με το μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό πρόγραμμα κοινωνικής λεηλασίας και υποδούλωσης. Ο χείμαρρος αυτός των 150-200 χιλιάδων διαδηλωτών κατέβηκε για να εκβάλλει την οργή του στο κοινοβούλιο. Η προσπάθεια προσέγγισης εξελισσόταν για περισσότερες από 4 ώρες, ξανά και ξανά, παρά τις διμοιρίες των ΜΑΤ, τα δακρυγόνα, τις κρότου-λάμψης, τις δολοφονικές επιθέσεις των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΕΛΤΑ. Η κοινωνική αποδοχή του πολιτικού συστήματος και των θεσμών του βρέθηκε στο ναδίρ. Τίποτα δε φαινόταν να μπορεί να ανακόψει αυτόν τον ανθρώπινο χείμαρρο, να τραυματίσει την αποφασιστικότητά του, παρά μόνο το αδιανόητο γεγονός του θανάτου τριών εργαζομένων από εμπρησμό στη μαρφίν.

Αυτή η απώλεια έγινε μούδιασμα που πήρε χρόνο να ξεπεραστεί και έβαλε ξανά στο τραπέζι το ζήτημα των μέσων και της αντιβίας, ιδιαίτερα σε μέρες εξεγερτικές. Για εμάς, η βία δεν είναι ούτε αγαθή ούτε κακή, είναι μεταβλητή του κοινωνικού ανταγωνισμού και ως τέτοια κάθε φορά που εκδηλώνεται θα πρέπει να εμπεριέχει τις έννοιες της επιλογής, της ευθύνης της πράξης και του εν-δυνάμει αποτελέσματός της. Για τη χρήση των μέσων, η συζήτηση δεν μπορεί να εξαντλείται στις μολότωφ και τις πέτρες ως μέσα καθαυτά. Τα μέσα οφείλουμε να τα ορίζουμε πάντα σε διαλεκτική σχέση με το σκοπό, ανεξάρτητα από τη μέγιστη αποτελεσματικότητά τους ή μη. Και είναι ζητούμενο όλων όσων συμμετέχουν στους αγώνες, και μόνο αυτών• και η συζήτηση αυτή θα πρέπει να συνεχίζεται και να διευρύνεται συνεχώς.

Από την άλλη, η εξουσία (που αδιαφορεί έτσι κι αλλιώς για το θάνατό τους) εκμεταλλεύεται και χρησιμοποιεί τους νεκρούς της Μαρφίν αποκλειστικά ως προστατευτικό ανάχωμα για την ίδια.

Η επαναφορά αυτής της κατασκευασμένης δίωξης στοχεύει στην απονομηματοδότηση της συγκρουσιακότητας και της κοινωνικής αντιβίας ως άναρθρης, επικίνδυνης και δολοφονικής και έρχεται σε μια περίοδο που και τα ίδια τα μέσα καταστολής του κρατικού μηχανισμού αυξάνουν σε βιαιότητα και βαρβαρότητα, όντας πια μονόδρομος, αφού κάθε ίχνος κοινωνικής συναίνεσης καταρρέει.

Το κράτος διεκδικεί για τον εαυτό του το μονοπώλιο της βίας, ως ο μοναδικός μηχανισμός που μπορεί να διαφυλάξει και να συγκροτήσει το κοινωνικό σύνολο στη βάση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, καταστέλλοντας τις φυγόκεντρες τάσεις της κοινωνίας.

Ιδιαίτερα σήμερα που οι αυτοοργανωμένες κοινωνικές αντιστάσεις και οι ακηδεμόνευτοι αγώνες διευρύνονται συνεχώς στις γειτονιές, στους εργασιακούς χώρους, στις απεργιακές κινητοποιήσεις, που μέρες όπως η 12η Φλεβάρη δίνουν σάρκα και οστά στον φόβο τους για τις επικείμενες εξεγέρσεις, η στοχοποίηση των αγωνιζόμενων, των συγκρουσιακών πρακτικών και κατά προέκταση των ίδιων των αγώνων, γίνεται ζωτικής σημασίας διακύβευμα. Ο λόγος ενάντια στην κοινωνική αντιβία όχι μόνο εξυπηρετεί την εθνική ομοψυχία που επιτακτικά χρειάζονται τα αφεντικά, αλλά προλειαίνει και τη στρατιωτικοαστυνομική εφαρμογή της κατάστασης έκτακτης ανάγκης που έχει διακηρύξει το κράτος εδώ και καιρό, με την αστυνομοκρατία στο κέντρο της πόλης, τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, την κατάλυση του ασύλου, τη βίαιη καταστολή των απεργιακών κινητοποιήσεων, τις συλλήψεις και προφυλακίσεις διαδηλωτών, τη στοχοποίηση των λαϊκών συνελεύσεων, τις απαγορεύσεις πορειών.

Μέσα από αυτό το πρίσμα και μόνο μπορούμε να δούμε τις διώξεις των συντρόφων μας, Ο εμπρησμός της Μαρφίν και του Ιανού, δεν αποτελούν ούτε αιτία, ούτε αφορμή. Αποτελούν την πρόφαση και το «καλύτερο δυνατό σενάριο» ρητορείας από την πλευρά των αρχών.

Οι σύντροφοί μας, από την πρώτη στιγμή έχουν δημοσιοποιήσει τη θέση τους για τα γεγονότα. Η εμμονή στα πρόσωπά τους έχει να κάνει με την αδιάλειπτη και συνεπή συμμετοχή τους μέσα στα χρόνια στους κοινωνικούς αγώνες και την πολιτική τους ταυτότητα ως αναρχικοί. Οι ζωές τους, όπως και η επαπειλούμενη φυλάκισή τους, γίνονται πεδίο κρατικού πειραματισμού, γίνονται πεδίο παραδειγματισμού για όσους αγωνίζονται και δη για το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα στο οποίο ανήκουν. Έτσι αρθρώνεται μια μεθοδευμένη απόπειρα να εγκληματοποιηθεί, να περιθωριοποιηθεί και να αποκοπεί από τα κοινωνικά του ριζώματα, ένα κίνημα το οποίο έχει επιλέξει συνειδητά να προτάσσει και να δρα στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης -και που τα τελευταία χρόνια συνδιαλλάγεται και αλληλεπιδρά με ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας.

Δεν είναι η πρώτη φορά που σύντροφοι/ισσες αντιμετωπίζουν κατασκευασμένα και διογκωμένα κατηγορητήρια, αυτή η δίωξη όμως διεκδικεί πρωτιά σε χυδαιότητα. Το κράτος έχει κάνει σαφές πως η εξόντωση των πολιτικών του αντιπάλων, είτε ιδεολογική είτε φυσική, βρίσκεται ψηλά στην ατζέντα του και δεν πρόκειται να αρκестεί στους αναρχικούς, όπως άλλωστε υποδεικνύουν οι εκατοντάδες προσαγωγές, συλλήψεις και ξυλοδαρμοί διαδηλωτών τα τελευταία χρόνια. Η συγκεκριμένη δίωξη, όπως και οι 4 προφυλακίσεις της 12ης Φλεβάρη, είναι ένα μήνυμα με αποδέκτες όσους και όσες κατεβαίνουν στο δρόμο, όσες και όσους αγωνίζονται.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες για τη δυσκολία της συγκυρίας που διανύουμε. Για τη διαρκή επίθεση από τη μεριά του κράτους και των αφεντικών σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Κι όσο η κρίση θα βαθαίνει, τόσο η εξουσία θα προσπαθεί επίμονα να επιστρέψει προς τη μεριά των καταπιεσμένων το φόβο που τη διακατέχει. Το φόβο για την έλλειψη συναίνεσης στους σχεδιασμούς της, για τη διαρκή ενδυνάμωση και ποιοτική αναβάθμιση των αυτοοργανωμένων, ακηδεμόνευτων εγχειρημάτων και αγώνων. Μα πάνω από όλα το φόβο ότι «στιγμιότυπα» όπως η εξέγερση του Δεκέμβρη, οι συγκρουσιακές- εξεγερτικές διαδηλώσεις της 5 Μάη 2010, του Ιούνη του 2011 και της 12 Φλεβάρη του 2012 θα αποτελέσουν απλά και μόνο μια πρόγευση της αντίστασης που θα αντιμετωπίσουν

Όσο λοιπόν το κράτος προσπαθεί να διαχύσει το φόβο και να τρομοκρατήσει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, θα βρίσκει απέναντί του την αλληλεγγύη και την συντροφικότητα.

Γιατί η αλληλεγγύη είναι σχέση που έχει χτιστεί και θα χτίζεται στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον των αγώνων, του κόσμου που αντιστέκεται.

Κανείς από τους συντρόφους μας δε θα μείνει μόνος, καμία δίωξη δε θα μείνει αναπάντητη.

Ούτε να το σκέφτεστε....

ΥΠΟΥΡΓΟΙ - ΜΠΑΤΣΟΙ - ΔΙΚΑΣΤΕΣ - ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙΑ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ !

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΣΑΣ !

Κατάληψη Πατησίων 61 & Σκαρामαγκά

